

Shashou – sát thủ

Đại hiệp che mặt

Thể loại: đồng nhân HP, ngắn, 1x1.

CP: Severus Snape x Harry Potter

Edit: An Nguyệt Nhã

Tóm tắt: Harry tham gia vào tổ chức sát thủ “Tử thần thực tử” sau khi ly khai Hogwarts. Một lần Harry nhận được nhiệm vụ là phải đi ám sát thủ lĩnh hội phượng hoàng – Albus Dumbledore, dù muốn hay không cậu vẫn phải quay về trường cũ thực hiện mệnh lệnh. Tại đây cậu không ngờ mình đã gặp lại...

Cái này thỉnh đừng có liên hệ bất kỳ cái tình tiết gì liên quan tới HP nguyên gốc, nhìn nhận nhân vật là đc rồi!

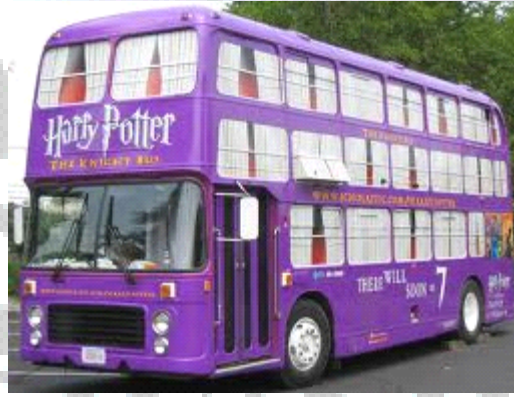
Đệ nhất chương

“Nhiệm vụ của người là ám sát hiệu trưởng Hogwarts, người lãnh đạo tối cao của Hội phượng hoàng — Albus Dumbledore.” Đôi môi nhợt nhạt đẹp đẽ phun ra những lời nói băng lãnh, “Tính chất: cấp cường chế. Hạn: một ngày đêm. Chưa hoàn thành nhiệm vụ, người — tự sát!”

Harry Potter diện vô biểu tình, tay nắm chặt ma trượng nhưng tâm tình lại gần như lộ rõ bên ngoài. Đến khi thủ hộ thần truyền tin tiêu tán trong không khí, đôi mắt màu xanh lục kia mới hiện lên một tia tuyệt vọng. Cậu không biết mình đã đắc tội với người nào trong tổ chức, có thể dùng nhiệm vụ loại này buộc hẳn phải chết.

Cậu chết lặng mà đóng gói hành lý, đem phòng nhỏ của mình trên đường Privet thu dọn sạch sẽ, ánh mắt lưu luyến trên mỗi góc ngách nhỏ nhất, cuối cùng khóa cửa phòng cũng như đem nó khóa lại trong ký ức.

Harry mờ mịt đứng trước cửa, cậu không biết chính mình nên đi đâu, thế lực của tổ chức là vô pháp tướng tượng, tổ chức muốn xóa sổ một người, người kia nhất định không lâu sau sẽ đi gặp Merlin. Cậu giờ ma trượng trên tay, knight bus rất nhanh xuất hiện trước mặt cậu — “Hogwarts.” Ném cho người soát vé một túi gallon vàng, cậu tiếp tục ngồi chờ ra, thẳng tới khi tài xế bấm còi nhắc nhở cậu đã tới nơi.

** knight bus là cái này này*

Tòa thành này từ xưa là nơi cậu đã từng sinh hoạt, học tập trong suốt bảy năm, vật chuyển sao đời, cậu nguyên tưởng mình không bao giờ có thể ... trở lại nơi đây ...

“Harry?” Bỗng nhiên, thanh âm quen thuộc lại vang lên bên tai.

Harry quay đầu, lọt vào mắt là một màu xám bạc: “Giáo sư Dumbledore.” Mục tiêu của cậu lộ ra nụ cười mỉm hiền lành hướng cậu gật đầu, cái gì cũng không hỏi, chỉ là cứ thế mang cậu vào trong phòng hiệu trưởng.

“Vài năm không gặp, con dạo này thế nào?” Dumbledore cười cười rót một tách trà, sau đó cho vào một thìa lại một thìa đường.

Cầm tách trà ấm áp trong tay, Harry nhẹ giọng trả lời: “Em...gia nhập thực tử đồ.....”

Lão nhân khuấy tách trà đầy đường, chớp mắt: “Tổ chức sát thủ kia?” Nhìn chăm chú vào Harry đang trầm mặc hồi lâu, khuôn mặt đầy nếp nhăn bỗng giãn ra một nụ cười giống như cây hoa cúc, “Nga, ta là mục tiêu nhiệm vụ tiếp theo của con?” Harry cắn cắn môi cúi đầu cam chịu. Dumbledore chậm rãi uống trà: “Có hứng thú ở lại Hogwarts một thời gian không? Ta biết chủ nhân của con, có thể linh động chút thời gian trở về.” Không đợi Harry trả lời, ông lập tức tới lò sưởi ném một nắm bột phấn, “Severus, đến phòng hiệu trưởng một chuyến.”

“Giáo sư...” Harry mở miệng lại không biết nên nói cái gì. Vị lão nhân này luôn luôn yêu thương cậu, thế nhưng cảm tình cậu dành cho ông lại vô cùng phức tạp, cha mẹ cậu là vì Hội phượng hoàng, vì nhiệm vụ của lão nhân này mà hy sinh, cho nên sau khi tốt nghiệp cậu đã từ chối vào Hội phượng hoàng mà gia nhập Tử thần thực tử.

“Hu, ta biết, con trai, con không cần giải thích.” Dumbledore sờ sờ đầu Harry, đón một thân ảnh màu đen cao lớn bước ra từ trong lò sưởi.

“Albus, người lại hủy mất ma dược của ta! Người tốt nhất nên nghĩ ra một lý do thuyết phục ta, bằng không cân thận hàm răng của người đấy!” Tiếng nói âm trầm lộ ra nồng đậm tức giận.

“Nga, đương nhiên, là chuyện rất trọng yếu.” Dumbledore cười tủm tủm lôi kéo Harry đứng lên, “Đây là Harry, còn nhớ rõ chứ? Cậu nhóc tại cuộc thi tốt nghiệp ma dược N.E.W.T được điểm O.”

Severus Snape, ma được sư Hogwarts nhìn xem thanh niên có chút câu nệ đứng trước mặt mình, hẳn đương nhiên nhớ kỹ, đương sơ thẳng nhóc này là có tiếng là hay gặp rắc rối của Gryffindor! Hẳn đời ánh mắt cảnh giác nhìn Dumbledore, mơ hồ đoán được lão già này có mưu ma chước quỷ gì đây: “Người muốn nói cái gì?”

“Nga, Harry từ hôm nay sẽ ở tại Hogwarts, ta nhớ kỹ chỗ người còn có một gian phòng trống?” Dumbledore đẩy mắt kính, đề lại Harry đang có xung động chạy trốn từ khi nhìn thấy Snape, “Để Harry tạm thời vào ở đi.” (e đã bị bán, amen!)

“Không!” Không nghĩ tới Harry phản ứng kịch liệt mạnh lui lại mấy bước, lập tức ý thức được hành vi của mình có bao nhiêu thất lễ, xấu hổ vô cùng, không dám đối diện với Snape, “Cái kia, không cần phiền phức vậy giáo sư, em còn là”

“Quyết định vậy đi!” Dumbledore hưng phấn cắt đứt lý do thoái thác của cậu, dùng lực đẩy mạnh một cái khiến cậu lão đảo vừa vặn ngã vào lòng Snape.

Snape nhàu mày đỡ lấy Harry, hẳn có thể cảm nhận được thân thể thanh niên run nhè nhẹ, thế nào? Đối phương sợ hãi như vậy? “Đi mau đi mau! Ta còn chuyện muốn làm!” Lão nhân huơ huơ ma trượng, một cỗ ma lực không thể chống cự đẩy bọn họ vào trong lò sưởi, “Văn phòng Snape!”

Trước mắt nhoáng lên một cái, hai người thiếu chút nữa ngã thành một đoàn. “Lão ông mặt!” Snape mắng khê một tiếng ổn định thân thể, hành lý của Harry cũng từ trong lò sưởi bay ra.

“Xin lỗi” Harry tiếp nhận hành lý từ trong tay Snape, kết quả đụng phải tay đối phương, trong nháy mắt giống như bị điện giật mạnh rút về.

“Potter, người thực sự làm sát thủ?” Snape biểu tình đảo tới đảo lui thủy chung không nhìn thẳng thanh niên trước mặt, đột nhiên thân thủ nắm lấy cằm cậu cưỡng ngạnh kéo lên, buộc cậu nhìn mình: “Với biểu hiện này của người, đối mặt nhiệm vụ có thể giờ ma trượng hạ thủ được sao?”

Harry trong chốc lát thất thần, nhìn khuôn mặt nam nhân gần trong gang tấc, hô hấp càng ngày càng gấp. Cậu nên đáp lại như thế nào? Nói con mẹ nó cậu yêu hẳn, nghe thấy tiếng hẳn là cả người như nhũn ra, bị hẳn đụng vào thì không tự giác ngạnh lên, gần chút nữa thì ... gần chút nữa cậu sẽ không nhận được mà thượng hẳn?! Oh, shit! Đương sơ cậu cự tuyệt ở lại Hogwarts giảng dạy là bởi vì đã lỡ yêu địch thủ của cha cậu lúc trẻ, càng đáng sợ chính là, nam nhân trước mặt này khi còn trẻ thì lại yêu mẹ cậu! Cậu có thể nào ... có thể nào ...

“Phanh!” Harry hung hăng lên gối vào Snape, cũng không liệu trước được rằng nam nhân cũng đã có chuẩn bị thân thủ chặn lại công kích của cậu, hai người song song lùi về sau, cùng lúc rút ma trượng chỉ vào đối phương.

“Potter, đây là thái độ người đối với chủ nhà?” Snape té té đánh vỡ trầm mặc.

“Cách, ta, xa, một, chút!” Harry nghiêng răng nghiêng lợi phun ra mấy từ đơn, không thềm liếc mắt nhìn một cái kéo hành lý xoay người đi vào phòng, cố sức đóng sập cửa.

Làm xong tất cả, cậu lập tức hư thoát ngồi dựa vào ván cửa. “Hỗn đản!” Cậu một quyền đánh xuống đất, đau đớn như suy nghĩ không có đến, cậu giờ mới phát hiện ở đây phủ kín một tầng thảm màu xanh lá mềm mại.

Harry đứng lên, liếc mắt một cái liền nhìn thấy một chiếc giường rộng lớn hoa lệ, giống như chủ nhân của nó, cao ngạo, ưu nhã, đầu độc nhân tâm. Cậu từng bước tiến lên, thân thủ vuốt ve từng sọc bên trên, xúc cảm nhẵn nhụi như da thịt thiếu nữ, khiến người luyến tiếc ly khai....

“Đó là phòng ngủ của ta.” Snape chẳng biết từ bao giờ xuất hiện trước cửa phòng, nghiêng người dựa trên khung cửa, lười biếng khơi mào mỉa, “Potter, người đối với ‘giường của ta’ có ý kiến gì sao?”

Tuy rằng Harry muốn thương Snape, nhưng truyện này đích thực là SS – HP *gật đầu* tuyệt đối phải. (tác giả nha, hem phải ta!)

Đệ nhị chương

Harry cấp tốc rút tay lại. Nhét vào túi quần, làm bộ không có chuyện gì nhìn xung quanh, “Rất lớn....” Cậu đều không phải loại người có thể mặt dày chạy vào phòng ngủ nhà người ta đem chủ nhân nhốt bên ngoài còn có thể làm ra vẻ đương nhiên, nửa ngày miễn cưỡng phun ra một câu: “...Rất lãng phí.”

“A, chính ngủ một người là có điểm lãng phí.” Snape ý vị thâm trường nhìn cậu một cái. Harry có điểm choáng váng, kiêu trả lời này nếu là đặt ở phố đêm, na chẳng khác nào là mời chào. Nhưng rất nhanh, Snape không có cho cậu nhiều thời gian để tự hỏi, liếc cậu hơi lơ đãm: “Theo ta đi, Dumbledore muốn ta mang người lần nữa làm quen Hogwarts.”

Không xa không gần theo sát phía sau Snape, hô hấp không khí của Hogwarts, chân đi trên cầu thang của Hogwarts, mấy năm qua lần đầu tiên Harry có cảm giác thả lỏng. Bất quá, khi bọn họ ra hành lang ít người này thì gặp phải một ít người lạ mặt hiếu kỳ mà không mang theo ác ý nhìn theo, khiến cậu có chút không quen, thân thể theo bản năng nắm chặt ma trượng.

“Ở đây không ai dự định tổn thương người.” Snape dừng lại một chút, hơi bất mãn nhìn qua.

“Phản xạ có điều kiện” Harry lầm bầm, hít sâu một hơi, tuy rằng làm quen và nguy trang là môn bắt buộc, nhưng cậu vẫn luôn coi Hogwarts là nhà của mình, cách mấy năm trở lại thì có vẻ cận hương tình khiếp (càng về gần nhà thì càng thêm sợ hãi lo lắng), càng thêm khẩn trương.

Đột nhiên, nam nhân cầm lấy tay cậu kéo cậu tới gần mình, đặt tay lên vai cậu —— loại tư thế gần như là ôm cậu vào lòng: “Đừng nhúc nhích, là một giáo sư, ta phải đảm bảo an toàn cho học sinh của mình.”

“Ta sẽ không tổn thương bọn họ!” Harry thấp giọng phản bác, không hy vọng mấy học sinh tò mò đang vênh tai nghe trộm kia nghe thấy.

“Tự nhiên.” Snape có lệ lên tiếng, con mắt nhìn thẳng phía trước dừng lại cước bộ.

“Làm sao?” Harry giương mắt phát hiện một thiếu nữ tóc vàng mỹ lệ xinh đẹp xuất hiện từ trong góc, bốn phía còn mấy học sinh lộ đầu ra chảy nước miếng, “Uy, người thế nào lại không đi tiếp?” Harry khó chịu lôi kéo Snape, đối phương hiển nhiên là vì ... thiếu nữ này mà dừng lại, lớn lên không tội.

Nhieu mày nhìn mỹ nữ khi trông thấy họ mà lộ vẻ kinh hãi nhẹ nhàng tươi cười tiến lại, Harry soi mói muốn tìm ra cái gì đó phối hợp không thuận mắt từ đối phương, hiển nhiên cậu thất vọng rồi, cô ta thực sự hoàn mỹ không sót mẻ — có lẽ trên giường sẽ khác, cậu ác ý nghĩ. (chưa quá!)

“Cô ta gọi người.” Snape lại dùng thanh âm trầm thấp khiến cậu vô pháp chống cự.

Bởi vậy Harry mới có thể từ những hình ảnh tinh trùng thượng não kia đi ra, gương mặt khó hiểu nhìn nam nhân: “Cái gì?”

“Harry, cậu là Harry Potter?” Mỹ nữ chớp đôi mắt màu lam xinh đẹp: “Cậu còn nhớ tôi không? Tôi là Fleur Delacour, một trong ba quán quân năm 94, cậu đã từng cứu tôi khi ở đáy Hồ đen.” Mây hồng nhàn nhạt xuất hiện trên gương mặt mỹ lệ, chung quanh vang lên tiếng hút khí.

“Nga? Nga ...” Harry trì độn dời lực chú ý từ gương mặt không chút biểu tình của Snape lên người đối phương, vô ý thức bày ra nụ cười máy móc.

“Tôi từ sau khi tốt nghiệp tại Beauxbatons liền xin về Hogwarts làm giáo sư, hiện tại là trợ giảng môn Thiên văn học....” Fleur xấu hổ buống mi, càng có thêm vẻ sở sở động nhân, chỉ tiếc đừng phải tên đầu gối Harry không hiểu phong tình, trừ phi có người nói ra, bằng không hẳn vĩnh viễn đều không hiểu được vị mỹ nữ Pháp quốc có huyết thống Veela này là vì hắn mới tới Hogwarts, đợi chờ hơn một năm mới đợi được người trong mộng.

“Àn ... Rất hân hạnh lần thứ hai gặp cậu.” Nhẹ cầm tay đối phương, Harry nén được kích thích bất chuyết, có vẻ thả lỏng rất nhiều, cậu còn tưởng đối phương là vì Snape mới tới, xem ra là cậu đã lầm.

“Potter, chúng ta đã lãng phí năm phút đồng hồ.” Snape cắt đứt cuộc ôn chuyện xưa này, mang theo Harry vội ly khai. (đây còn chưa hơn!)

Hai người đi dạo toàn Hogwarts hết một buổi chiều, so với mấy năm trước Hogwarts không có gì thay đổi, thay đổi chỉ là con người. Harry tham lam nhìn từng cọng cỏ cành cây, từng khoảnh sân viên góc, cậu không tự chủ được nghĩ tới nhiệm vụ kia, cũng không biết mình còn có thể ở đây góc bao lâu....

“Người nhận nhiệm vụ ám sát Dumbledore?” Snape rất ít khi chủ động nói chuyện cùng cậu phảng phất như cảm thụ được tâm tình cậu biến hóa.

“Giáo sư Dumbledore nói cho người?” Harry cười khổ một tiếng, “Người yên tâm, từ khi nhận được nhiệm vụ này, ta cũng đã buống tha rồi.”

“Còn bao lâu tới hạn kết thúc?”

“4 giờ sáng mai.” Cậu bình tĩnh trả lời, “Người đang giúp ta tính thời gian?”

Snape từ chối cho ý kiến, bầu không khí giữa hai người càng thêm nặng nề trở lại hãm. Sau đó Snape đi vào trong phòng ngủ, lấy ra một bộ lễ phục nhét vào trong tay Harry: “Thay nó, đêm nay có vũ hội.”

“Vũ hội?” Harry giơ lên bộ lễ phục thuần một màu trắng, “Màu này rất dễ bán.”

“Vô phương, có bên chút nữa cũng chống đỡ không được tới sáng mai.”

“Di?”

...

Vũ hội rất náo nhiệt, Harry cũng không muốn bắt chuyện cùng ai, cậu cầm một ly hồng tửu ngồi trong góc lặng lẽ chờ ra nhìn đoàn người, không tự giác nghĩ tới tương lai sau này của mình — cậu không có tương lai. Cậu không cho rằng trốn trong Hogwarts là an toàn, đường nhìn cảnh giác hết từ người này bay qua người nọ, có thể bọn họ chính là sát thủ uống ma được biến hình, kiên trì chờ đợi cơ hội một kích trí mạng.

Harry nâng ly uống một hơi cạn sạch, vị rượu cay nồng thiêu đốt da dày cậu, khiến cậu bị sặc ho khan liên tục. Chát còn khiến ý thức cậu không tỉnh táo, loại chức nghiệm lưỡi đao liếm huyết này nếu sơ suất một điểm đều có thể vạn kiếp bất phục, cho nên cậu không bao giờ uống rượu. Thế nhưng hôm nay cậu lại uống, nói cho cùng dù sao sắp chết, còn có mấy giờ, phóng túng một chút ba.

Cậu ít khi uống rượu nên mới uống nửa ly đã thần trí không rõ. Harry lắc lắc đầu, cái bóng trước mắt từ một thành hai lại hợp thành một, tựa hồ có người tới gần cậu, trong tay cầm theo ‘hung khí’.

Căn bản không cần tự hỏi, Harry giống như con báo lắc mình tránh thoát dịch thể vừa hất tới, cổ tay lật lại, bắt lấy cổ tay đối phương, không chút khách khí bẻ ngoặt ra sau lưng, sau đó một cước đá trên thắt lưng, người tới nhất thời đổ đất. Chân vững vàng đạp trên lưng kẻ không may, Harry chậm rãi rút ra ma trượng đặt trên gáy đối phương, tiếp tục uống rượu, suy nghĩ xem nên cho một cái Arvada hay Toàn tâm oan cổ.

“Harry, mau dừng tay! Đó là học sinh Hogwarts!”

Có người chạy tới, Harry chỉ nhìn thấy một màu xám bạc cùng một màu đen. Cậu dùng tay dụi dụi mắt, ma trượng chỉ chỉ cái đầu ‘kẻ xấu số’ nói: “Hắn, hắn tấn công, tấn công ta!” Đúng lúc này, khí tức ám áp bao vây lấy cậu, một cỗ sức kéo cậu lại, “Ách, buông ra! Buông!” Harry hoa chân múa tay giãy dụa, toàn thân mềm nhũn không tìm ra một tia khí lực.

“Potter, ngươi say.”

Tiếng nói tối mê người ở ngay bên tai, Harry an tĩnh lại, đem chính mình chui sâu vào lồng ngực phía sau, quay đầu, môi lướt qua một mảnh nhũn nhụi gì đó, cậu há mồm cắn lấy vành tai tự dâng lên của, trở mình một cái, ma trượng trong tay chỉ vào thắt lưng nam nhân, hàm hàm hồ hồ ra lệnh: “Không được nhúc nhích!” – Quả nhiên thân thể ám áp này không hề nhúc nhích, Harry quăng ly rượu, vươn tay lục lọi túi quần đối phương tìm ma trượng, cậu còn nhớ rõ nên tước đi vũ khí của đối phương mới là an toàn nhất.

“Ma trượng ... ở nơi nào ...” Tay cậu lục từ phía sau chạy tới phía trước, một giây sau cầm lấy cái gì đó, “Ngô ma trượng hảo thô a” (khụ khụ khụ bạn hãy cho ta biết, cái ‘ma trượng’ đó là cái gì nào =))))))

Đệ tam chương

Snape mạnh hít một hơi, tay Harry vẫn còn đang hiếu kỳ cảm thụ ‘ma trượng’ không giống người thường kia, mà lúc này, hắn đang bị đối phương khơi mào dục hỏa thâm nghĩ hung hăng đem đối phương đặt dưới thân mà chà đạp một hồi.

“Chúng ta có thể trở về chậm rãi nghiên cứu —— ta bảo đảm, nó có thể càng, thêm, thô.” Hắn cắn răng trả lời từng chữ, thân thủ cầm chặt lấy bàn tay đang ‘nghiên cứu ma trượng’ của Harry, kéo nó đặt trên vai mình, khiến tư thế biến thành nâng đỡ. Sư tử nhỏ uống thành con mèo say căn bản vô lực tự hỏi, chỉ là theo tính tò mò của mình mà lung lay lắc lắc đi theo đối phương.

“Ngoạn vui về!” Dumbledore cười tủm tủm hưởng bóng lưng hai người phát phát tay.

Snape chưa bao giờ biết nguyên lai Harry nặng như vậy, có vẻ đối phương mấy năm qua sống cũng được a, nhớ kỹ lần đầu nhìn thấy thằng nhóc này, 11 tuổi mà gầy không khác gì nhóc con 8, 9 tuổi.

Tại hắn rút cuộc đem Harry đặt lên giường thì, con sư tử say mềm kia bỗng nhiên xoay người ôm hắn ngã trên giường. Snape cả kinh, không lẽ vừa rồi nhóc con này giả vờ say rượu? Bất quá, coi như giả vờ thì đã làm sao? Hắn cười lạnh một tiếng, Potter muốn chế phục hắn ít ra còn non vài năm. Nhưng sau đó Snape liền minh bạch chính mình đã đánh giá đối phương quá cao, Harry dĩ nhiên ôm lấy hắn ... cọ loạn, giống như mèo nhỏ chui vào trong ngực dụi đầu cọ cọ làm nũng với chủ nhân.

“Potter?” Snape nhẹ nhàng đẩy Harry ra, từ trên cao đề lại hai vai của đối phương.

Harry mơ hồ nghiêng đầu, nhìn bóng đen trước mặt càng lúc càng phóng to, môi đụng phải cái gì đó khiến cậu bị đau mà há miệng, lập tức, một cổ dịch thể khiến người sắc nghẹn chạy vào trong họng. “Nuốt xuống.” Âm lệnh lạnh như băng, trái lại kích khởi ý thức phản kháng của Harry, nhưng thân thể trì độn của cậu so với động tác thô bạo của đối phương yếu hơn nhiều, một lực rất mạnh nắm lấy cổ khiến cậu phải nuốt xuống.

“Khụ khụ khụ khụ khụ!” Harry mãnh liệt ho khan, ho hết mức liền nắm lấy mép giường nôn khan.

“Tình chưa?” Snape nhú mày thanh lý địa phương nhìn không vừa mắt.

Harry ôm lấy đầu đang đau đớn co rút, cổ họng giống như bốc hỏa, khóe mắt nhìn thấy trên bàn có chén nước, không nói hai lời một ngụm uống hết. Cậu liú lười, nước này thế nào có chút ngọt? Lập tức cậu ý thức được tình cảnh của chính mình, không khỏi xấu hổ nhìn Snape: “Xin lỗi, giáo sư, ta vừa rồi có chút say, cái kia, ta ...” Cậu từ từ tròn mắt, gian nan nuốt nước miếng —— Snape cứ nhiên ở trước mặt cậu thoát ý!

Nam nhân chậm rãi cởi ra nút buộc lễ phục, tay áo, cổ áo, trong ngực, sau đó tiện tay vứt trên ghế, thẳng đến chỉ còn một kiện áo lót, hắn chỉ là để mở rộng, lộ ra cơ ngực rắn chắc, hai tay bắt đầu cởi đai lưng.

Trái tim đập loạn, đường nhìn của Harry phảng phất dính theo mười đầu ngón tay thon dài của đối phương, dây lưng, nút buộc, khóa kéo, còn có quần lót, cởi a, tiếp tục cởi a! Máu trong cơ thể sôi

trào giống như dã thú kêu gào đòi xé xác con mồi, cho đến khi cậu cảm giác được quân của mình căng lên, rồi cuộc phát hiện tình huống có chút không ổn. - -”

“Ách, ha ha... Giáo sư, ta về trước nghỉ ngơi....” Harry giống như bị lửa cháy mông đứng lên muốn đi qua Snape, lại bị đối phương túm cổ, “Giáo sư?” Cậu khóc không ra nước mắt quay sang, không dám nhìn bộ vị bên dưới cổ nam nhân, con mắt cũng không được, mũi cũng thế, miệng Cậu dùng lực cắn môi, nỗ lực dùng đau đớn giã thoát khỏi loại độc ân vô pháp phá giải này.

Snape thiêu mi, khiến cho bộ mặt nguyên bản lạnh lùng dễ nhìn hơn rất nhiều: “Đêm nay người đừng nghĩ bước ra khỏi đây một bước.”

“A?” Harry ngây ngốc nhìn đối phương, ngay sau đó một cái gì đó nhỏ đặt ngay trên thắt lưng cậu, là ma trượng! cậu trong nháy mắt căng thẳng thân thể, nheo lại đôi mắt từ từ trở nên lợi hại, chết tiệt, cậu quá sơ suất! “Người muốn làm cái gì?” Thanh âm đề thấp báo hiệu bão nổi.

Mặt hai người càng ngày càng gần sát, đôi môi khép mở của Snape chiếm lấy đường nhìn của cậu: “Fuck you.”

“What?” Đây là phản ứng vô ý thức của Harry.

Nam nhân lãnh khốc câu ra khốc môi: “I say — F*CK YOU!”

Còn chưa chờ Harry phản ứng lại, sau lưng cậu đã hung hăng ngã xuống giường lớn, ngón tay vừa chạm tới ma trượng lập tức cứng lại, nguyên bản ma trượng vốn đang chỉ ở thắt lưng đã chuyển qua trán cậu, song song, một bàn tay to vững vàng nắm lấy cầm cậu, “Người” Harry chống lại cặp mắt đen hoặc nhân kia liền không biết nên phản ứng như thế nào. Sau đó, toàn thân mát lạnh, bộ lễ phục màu trắng trong chớp mắt bị xé thành mảnh nhỏ! (chắc, ko sống đc tới sáng mai thật!)

“Relashio. (Lực xả hơi tiết).”

“Shit!” Nguồn ma lực khổng lồ áp chế lấy ma lực trong cơ thể Harry, cậu mắt mở trừng trừng nhìn Snape thu hồi ma trượng buông ra giam giữ, mà chính cậu cũng đã vô lực giãy dụa.

“Còn nhớ rõ nhiệm vụ của người sao, Potter?”

Mí mắt Harry nhảy mạnh, cậu nhìn chăm chăm vào kiện y phục duy nhất còn lại trên người Snape bị nam nhân cởi ra, nửa thân trên của nam nhân thon gầy mà ẩn chứa sức mạnh kinh người hoàn toàn xích lồ. Nhưng điều khiến cậu kinh sợ chính là, ký hiệu Hắc ma trên tay trái! Ký hiệu Hắc ma chỉ có Thực tử đồ cấp cao mới có!

“Người là người tổ chức phái tới giết ta?” Harry cười khổ mở miệng, nhìn đối phương không có trả lời mà chỉ nhìn chăm chăm vào mình, cậu bỗng nhiên giống như giải thoát, nở nụ cười, “Có thể chết trong tay người cũng không sai Bất quá, còn hơn bốn tiếng đồng hồ nữa mới hết hạn, trước đó, chúng ta có đúng hay không nên làm chút chuyện khác?” Cậu mềm nhũn giơ tay choàng qua vai Snape, “Như người mong muốn, người có hơn bốn tiếng đồng hồ —— làm ta.”

Trong đáy mắt Snape hiện lên mạt quang hoa rung động lòng người, hần cúi xuống, hôn lên môi Harry.

...

Bốn giờ sáng.

“Người có tin không, Severus, ta yêu người.”

“Vì thành thực của người, Gryffindor thêm năm điểm, Potter.”

“Gọi Harry.”

“Được rồi, Harry — lẽ nào Dumbledore không nói qua cho người, ta chính là lãnh đạo tối cao của tổ chức mà người gia nhập?”

“.... Cái gì?”

“Ý tứ của ta chính là, ta nghĩ lại tới một lần.”

—THE END—